

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.979 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum houdende de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. LETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 6 maart 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 28 mei 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die op 24 juli 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekers, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sedert 1996 in België verblijven, geïntegreerd zou zijn, mijnheer Nederlandse lessen zou volgen, niet over financiële middelen zou beschikken om terug te keren, het kind hier naar school gaat, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkenen verklaren sedert 1996 in België te zijn.

Echter uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer verscheidene malen terug naar Ecuador is gegaan :

26.02.1996, 23.03.1996, 17.08.1996, 28.03.1997, 12.09.1998. Op 16.08.1996, 11.09.1998 en 18.01.2003 werd hij gerepatrieerd naar Quito.

Mevrouw en de kinderen daarentegen werden op 11.09.2008 gerepatrieerd naar Quito. Op 02.08.2005 werd zij bovendien in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus dienden zij te weten dat zij voor lang verblijf in België met een visum type D (lang verblijf) naar hier dienden te komen. Betrokkenen zijn in gebreke gebleven om de nodige documenten te bekomen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Het feit dat het financieel moeilijk zou zijn om een verre reis naar Ecuador te financieren is geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan beroep doen op familie, vrienden of het IOM om de terugreis mede te financieren.

Het feit dat het kind (J.), van Belgische nationaliteit, hier school zou lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen steeds terugkeren naar hun land om de machtiging aan te vragen gedurende de schoolvakantie.

Wat de schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

*Bovendien blijkt dat zij nog banden hebben in het land van herkomst aangezien zij verklaren dat hun dochter (H.S.S.L.) zich in Ecu(a)dor bevindt bij de moeder van mijnheer.
De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
(...)”*

De tweede beslissing, die evenzeer op 24 juli 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekers, luidt als volgt:

*“(…) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf ver(s)treken.
(...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet kan de Raad in casu slechts optreden als annulatierechter. In de mate dat het beroep er op gericht is de “*de aanvraag terug te zenden naar geïntimeerde*” is de vordering bijgevolg onontvankelijk.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de “*Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9, 3^e lid Verblijfswet*”, van de “*Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, 3° lid Verblijfswet*”, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het vierde protocol bij het EVRM, van het “*algemeen principe van behoorlijk bestuur*” en van de appreciatiebevoegdheid.

4.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat

de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verklaren waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.1.2. In zoverre verzoekers verwijzen naar de eventuele strijdigheid van de eerste bestreden beslissing met de inhoud van een omzendbrief en een door de minister of het bestuur gegeven toelichting inzake de toepassing van het artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, moet worden geduïd dat omzendbrieven en bestuurlijke toelichtingen geen bindend karakter hebben en geen bepalingen kunnen toevoegen aan de wet. Uit de eventuele niet naleving van onderrichtingen vevat in omzendbrieven of toelichtingen kan dan ook geen schending van de formele motiveringsplicht afgeleid worden.

Waar verzoekers aanvoeren dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet geschonden werd en het bestuur een appreciatiefout maakte door te stellen dat het gegeven dat hun Belgische zoon in België school loopt niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, moet er op gewezen worden dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden kunnen indienen tijdens de schoolvakantie. Het bestuur heeft derhalve gemotiveerd waarom de scholing van het Belgisch kind geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De stelling van het bestuur is niet kennelijk onredelijk en niet strijdig met het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zijn immers situaties die het voor een vreemdeling onmogelijk of toch zeer moeilijk maken om de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Het bestuur heeft duidelijk aangegeven waarom de scholing van hun kind het voor verzoekers niet zeer moeilijk of onmogelijk maakt om de normale procedure te volgen. Een schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet of een appreciatiefout wordt niet aangetoond.

4.1.3. Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden waar zij voorhouden dat de bestreden beslissingen onrechtstreeks een schending inhouden van artikel 3 van het vierde protocol bij het EVRM. De bestreden beslissingen hebben immers enkel betrekking op verzoekers, die de Ecuadoraanse nationaliteit hebben, en niet op hun Belgische zoon, zodat er geen sprake is van de uitzetting of het ontnemen van het recht om het grondgebied te betreden van een eigen onderdaan door de Belgische Staat. Indien verzoekers bij een terugkeer naar Ecuador verkiezen dat hun zoon hen vergezeld, dan is dit het gevolg van een beslissing van verzoekers, doch geen verplichting die voortvloeit uit een beslissing van het bestuur.

4.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM herinnert de Raad er aan dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan

de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Een tijdelijke verwijdering, op grond van het motief dat een vreemdeling niet in het bezit is van de vereiste documenten, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een specifiek geval en een zeer eigen context oordeelde dat de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM geschonden werden, heeft niet tot gevolg dat in casu eveneens tot een dergelijke schending moet besloten worden. Elke zaak dient immers afzonderlijk beoordeeld te worden.

4.1.5. Er is de Raad tot slot geen *“algemeen principe van behoorlijk bestuur”* bekend en verzoekers geven geen verdere duiding, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.